

ΧΡΗΣΤΟΣ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Διεθνής πολιτική και έθνικοί προβληματισμοί, 28.11.1996

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

- Διεθνής πολιτική και έθνικοί προβληματισμοί, 28.11.1996

Ἡ τελετὴ ἀναγορεύσεως τὴν 28ην Νοεμβρίου 1996 τοῦ Χρήστου Σαρτζετάκη εἰς Ἐπίτιμον Διδάκτορα τοῦ Τμήματος Ἱστορίας καὶ Ἐθνολογίας τοῦ Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης, μὲ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωάννου Πανούση, τὸν «ἔπαινον» τοῦ Προέδρου τοῦ Τμήματος Καθηγητοῦ Γεωργίου Παπάζογλου καὶ τὴν ὁμιλίαν τοῦ τιμωμένου, ὡς καὶ πολλῶν ἐν τέλει φωτογραφιῶν, ἀπετέλεσαν τὸ περιεχόμενον καλαισθήτου τομιδίου, ὑπ' ἀριθ. 1 εἰς τὴν σειρὰν τῶν δημοσιευμάτων «Ἀνάλεκτα Θρακικῆς Βιβλιοθήκης» τοῦ ἐν λόγῳ Πανεπιστημίου.

Τὰ ἴδια κείμενα ἐδημοσιεύθησαν καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν «Ὁ Τύπος», τεύχος 79, Δεκεμβρίου 1996, σελ. 37 ἕως 76.

Ἡ ἀντιφώνησις τοῦ τιμωμένου, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ ἐδῶ, ἐδημοσιεύθη ἐπίσης, μεταξὺ ἄλλων, καὶ εἰς τὸ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ» ἔτους 1997, σελ. 147 ἕως 175.

*Κομοτηνή, Μεγάλη αίθουσα τελετών Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης,
28.11.1996. Αντιφώνησης του Χρήστου Σαρτζετάκη κατά την ανακήρυξίν του
ὡς Ἐπιτίμου Διδάκτορος τοῦ Τμήματος Ἱστορίας καὶ Ἐθνολογίας.*

**ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ**
Ἐντιφώνησης - Ὁμιλία
τοῦ τέως Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας
ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ
κατὰ τὴν ἀναγόρευσίν του εἰς Ἐπίτιμον Διδάκτορα
τοῦ Τμήματος Ἱστορίας καὶ Ἐθνολογίας
τοῦ ΔΗΜΟΚΡΙΤΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΡΑΚΗΣ

(Κομοτηνή, 28η Νοεμβρίου 1996)

*****

Κύριε Πρύτανη του Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης,
Κύριε Πρόεδρε του Τμήματος Ιστορίας και Έθνολογίας,

Θερμότατα εύχαριστώ διὰ τὰ καλὰ Σας λόγια. Τὰ προσδέχομαι ὡς εὐγενεῖς προσρήσεις, ἐκπορευομένας καταδήλως ἀπὸ αἰσθήματα ἀγάπης καὶ ἐπιεικείας πρὸς τὸ πρόσωπόν μου. Καὶ εἰς ἀνταπόκρισιν θὰ ἤθελα, νὰ τονίσω ὅλως ἰδιαίτερος τὸ μέγεθος τῆς συγκινήσεως, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι διὰ τὴν τιμὴν, ἢ ὁποῖα μοῦ ἔγινε μὲ τὴν ὁμόφωνον ἀπόφασιν, κατ' εἰσῆγησίν Σας, Κύριε Πρόεδρε τοῦ Τμήματος Ιστορίας καὶ Έθνολογίας τοῦ Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης, αὐτοῦ τοῦ τόσον ἐλπιδοφόρου διὰ τὴν παιδείαν τῆς ἑλληνίδος νεότητος Ἰδρύματος, περὶ ἀνακηρύξεώς μου εἰς Ἐπίτιμον Διδάκτορα αὐτοῦ. Προσέρχομαι λοιπόν, ἐκφράζων συστοίχως καὶ τὰς θερμάς μου εὐχαριστίας πρὸς ὅλα τὰ Μέλη τοῦ Τμήματος διὰ τὴν εὐμενῆ καὶ τιμητικὴν αὐτὴν ψῆφον, μὲ μεγάλην ἀγαλλίασιν εἰς τὴν παροῦσαν σεμνὴν τελετὴν.

Σεβασμιώτατε,

Κύριε Πρύτανη, Κύριε Πρόεδρε,

Κύριοι Κύριοι Καθηγηταί,

Κύριοι ἐκπρόσωποι τῶν Δημοσίων καὶ Τοπικῶν Ἀρχῶν,

Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Προσέρχομαι μὲ μεγάλην ἀγαλλίασιν, ἀλλὰ ἔχων ἀδιαλείπτως κατὰ νοῦν τὴν μοῖραν τοῦ πολυπαθοῦς αὐτοῦ τόπου. Ἐνσυνείδητος παρουσία ἀνακαλεῖ, ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἑλληνικὴν Δυτικὴν Θράκην. Βεβαίως τὸ « ἑ λ λ η ν ι κ ῆ » περιτετεύει ἐνώπιον τῆς Ιστορίας χιλιετηρίδων ἤδη, ὅταν ὁμιλοῦμεν περὶ Θράκης. Ἀλλὰ τὸ « δ υ τ ι κ ῆ » ὑποδηλώνει αὐτομάτως ἀκρωτηριασμόν. Καὶ ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς αὐτῆς ἴσως νὰ κυριολεκτῆ περισσότερο ὁ χαρακτηρισμὸς « νοτιοδυτικῆ ». Διότι πράγματι, ἢ μὲν βόρειος Θράκη, ἢ μέχρι τῆς ἐποχῆς τῶν πατέρων μας ἑλληνικὴ Ἀνατολικὴ Ρωμυλία, ἀνήκει σήμερον εἰς τὰ ἐδαφικὰ ὅρια τῆς Βουλγαρίας, ἐνῶ ἡ ἀνατολικὴ εἰς ἐκεῖνα τῆς Τουρκίας. Ὁ καταμερισμὸς αὐτὸς τῆς ὄντολογικῶς ἐνιαίας, ἀπὸ χιλιετηρίδων, Θράκης καταγράφεται ἀντικειμενικῶς ὑπὸ τῆς Ιστορίας ὡς ἡ ἄφρων συνέπεια, τὸ ἀναρχον ἀποτέλεσμα διεθνούς πολιτικῆς συγκυρίας. Ἡ ἐπίγνωσις αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἀληθείας μὲ ὠδήγησε, νὰ ἐπιλέξω πρὸς διαπραγματέυσιν ἐνώπιόν Σας τὸ θέμα « Διεθνῆς πολιτικὴ καὶ ἔθνικοι προβληματισμοί ».

Α'.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου ὁ ὀλλανδὸς *Bàn Βόλλενχόβεν (Van Vollenhoven)* ἔγραψεν, ὅτι τὴν 4ην Αὐγούστου 1914, δηλαδὴ τὴν ἡμέραν κηρύξεως τοῦ παγκοσμίου ἐκείνου πολέμου, ἀπέθανεν «ὄχι τὸ Διεθνὲς Δίκαιον καθ' ἑαυτό, ὄχι τὸ Διεθνὲς Δίκαιον ὀλόκληρον, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ δύσμορφον σύνθεμα ὑποκρισίας, κυνισμού, παλλιλόγου φλυαρίας περὶ τῶν ἐπιτακτικῶν ὑποχρεώσεων τῶν Κρατῶν, ἀφ' ἑνός, καὶ ἐπιεικείας διὰ κάθε ἀμάρτημα, τὸ ὁποῖον κάθε Κράτος διαπράττει, ἀφ' ἑτέρου». Ὁμίλησεν ἔτσι καιρῶς, στιγματῖσας δεόντως τὴν θλιβερὰν διάστασιν μεταξὺ Διεθνούς Δικαίου καὶ διεθνούς πολιτικῆς πρακτικῆς. Μόνον ὅτι ὁ, ὑπὸ τὴν εὐφορίαν τοῦ αἰσίου διὰ τὰς Δημοκρατίας τερματισμοῦ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ἀναγγελθεὶς θάνατος τῆς προκειμένης διαστάσεως δυστυχῶς δὲν ἐπῆλθε. Παραμένει λοιπὸν ὡς διαχρονικῆς ἐμβελείας ἢ διαπίστωσης τῆς διαστάσεως, καλύπτουσα καὶ τὴν ἔκτοτε καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας περίοδον. Εἶναι, ἐπομένως, πάντοτε ἐπίκαιρος καὶ ἀναγκαία διὰ τὴν κατανόησιν καὶ τῆς ἐποχῆς μας ἢ θεώρησις ἀμφοτέρων, Διεθνούς Δικαίου καὶ διεθνούς πολιτικῆς πρακτικῆς.

Τὸ Διεθνὲς Δίκαιον νοεῖται ὡς σύνολον κανόνων, ποὺ διέπουν τὰς ἀναπτυσσομένας σχέσεις εἰς τὸ πλαίσιον τῆς δεθνούς κοινωνίας, κυρίως τὰς μεταξὺ κρατικῶν ὄντοτήτων. Διὰ νὰ μὴ ἀναχθῶ εἰς παλαιότερας ἐποχάς, ἀπὸ τῶν *συνθηκῶν τῆς Βεστφαλίας (1648)* τὸ ὑπόβαθρον τῆς διεθνούς *ἰσορροπίας*, ὡς ἐπιθυμητῆς ρυθμίσεως τῶν διεθνῶν σχέσεων ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον, ἀνεζητήθη εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Κρατῶν, ποὺ ἐξεμαιεύθη ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς μεταξὺ των *ἰσότητος* καὶ τῆς συνακολουθούθου κυριαρχίας ἐκάστου, τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας. Ἐδέσποσε δηλαδὴ πλήρως ἢ ἀντίληψις, ὅτι τὸ κυρίαρχον Κράτος συνεπάγεται ἀφεύκτως τὸ **διακρατικὸν σύστημα διευθετήσεως τῶν διεθνῶν σχέσεων**. Ἀντίληψις, ἢ ὁποία *συνετηρήθη* καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἐνισχυθεῖσα μάλιστα ἰσχυρῶς ἀπὸ τὰς ποικίλας βαθείας καὶ διαδοχικὰς μεταμορφώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐν τῷ μεταξὺ ἐσημειώθησαν. Ἔτσι ἐπαναστάσεις (πολιτικά, τεχνικά, βιομηχανικά), πόλεμοι (πρὸ παντός οἱ δύο παγκόσμιοι), ἀποαποικιοποιήσις, ἐφεύρεσις τῶν ἀτομικῶν-πυρηνικῶν ὄπλων, ἐνίσχυσαν τὸ αἶσθημα τῆς ἐνότητος εἰς τὴν ἐπιδίωξιν κοινῶν συμφερόντων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν λαῶν, τὴν συνειδητοποίησιν ὅτι **μὲ τὴν κρατικὴν κυριαρχίαν, τὴν κυριαρχίαν τοῦ κράτους, κάθε κράτους, ἀποτελεσματικώτερον διασφαλίζεται ἢ διεθνῆς ἀλληλεγγύη.**]

Πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν ὅμως ἐσημειώθη οὐσιώδης μεταβολή. Τὰ παλαιὰ μοναρχικὰ κράτη ἐβασίζοντο κατὰ τὴν ἐδαφικὴν καὶ ἀνθρωπίνην συγκρότησίν των ἐπὶ τῆς κατακτήσεως καὶ τῆς κληρονομίας. Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου κατενοήθη, ὅτι ἡ κρατικὴ κυριαρχία προϋποθέτει τὴν ἐσωτερικὴν συνοχήν. Ὁ θρίαμβος ἤδη ἀπὸ τὸν παρελθόντα αἰῶνα τῆς ἀρχῆς τῶν ἐθνικοτήτων τοῦτο ἀκριβῶς ἐσήμαινε : προερχομένη ἀπὸ τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν, ἡ ἀρχὴ τῶν ἐθνικοτήτων ἐπέβαλε, ὡς συμπλήρωμα τῆς κυριαρχίας τοῦ Κράτους, καὶ τὴν ἐντὸς τοῦ Κράτους κυριαρχίαν. Διὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ ἡ κρατικὴ κυριαρχία θὰ ἔπρεπε κάθε ἔθνος νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα συγκροτήσεώς του εἰς ἀνεξάρτητον κράτος. Διότι ἄλλως ἡ ὑπονόμευσις ἀπὸ μέσα θὰ ἐπῆρχετο, ἡ κρατικὴ κυριαρχία ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν θὰ κατεσκάπτετο.

Καὶ ἐστερεώθη ἡ ἀρχὴ τῶν ἐθνικοτήτων ἐπὶ ἀκλονήτου, διότι πρόκειται περὶ φυσικοῦ, ἐκ τῆς φύσεως δεδομένου, κρηπιδώματος. **Ἡ ἔννοια τοῦ ἔθνους συλλαμβάνει ἀπτήν πραγματικότητα, τὴν φυσικὴν πραγματικότητα τῆς κοινῆς καταγωγῆς.** Πράγματι, ἀνέκαθεν ἡ λέξις «ἔθνος», πού συντάσσεται μὲ γενικὴν προσδιοριστικὴν, ἀπαντᾶται εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας συγγραφεῖς πρὸς δήλωσιν ὁμογενῶν, τῆς αὐτῆς φυλετικῆς καταγωγῆς ἐπὶ ἀνθρώπων (π.χ. *Ὀμήρου Ἰλιάς*, Μ 330, Ρ 552, *Ἡροδότου Ἱστορίαι*, Ι 101), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζώων χρησιμοποιουμένη (π.χ. *Ὀμήρου Ἰλιάς*, Β 87, *Σοφοκλέους Ἀντιγόνη*, 344). Αὐτὸς ὁ πατὴρ τῆς Ἱστορίας *Ἡρόδοτος χαρακτηρίζει τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ὡς ὄμαιμον*, λέγων ἐπὶ λέξει (*Ἱστορίαι*, VIII 144) «τὸ ἑλληνικόν, ἐὸν ὄμαιμόν τε καὶ ὁμόγλωσσον καὶ θεῶν ἰδρύματά τε κοινὰ καὶ θυσίαι, ἤθεά τε ὁμότροπα». Εἰς δὲ τὴν λατινικὴν, ἡ ἀντίστοιχος λέξις *natio*, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ προέρχονται οἱ δηλοῦντες τὸ «ἔθνος» ὄροι τῆς γαλλικῆς, ἀγγλικῆς, γερμανικῆς, ἰταλικῆς, ἀλλὰ καὶ ἄλλων γλωσσῶν, ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὸ ρῆμα *nasci*, πού σημαίνει «γεννῶμαι», μάλιστα δὲ ἡ αὐτὴ λέξις *natio* κατονομάζει, κατὰ τὰς λατινικὰς πηγὰς, καὶ τὴν θεὰν τῆς γεννήσεως.

Δι' αὐτὸ καὶ τὴν φυσικὴν, ἀντικειμενικὴν αὐτὴν πραγματικότητα τοῦ ἔθνους καμμία ἐπιχειρήσις συσκοτισμοῦ δὲν ἐπέτυχε νὰ ἀνατρέψῃ. Ἄλλωστε πολιτικαὶ μόνον σκοπιμότητες ὑπηγόρευσαν πάντοτε τὴν ἐναντίον τοῦ ἔθνους πολεμικὴν. Ἡ εὐπρεπεστέρα ἀπὸ αὐτὰς περιεβλήθη τὸν μανδύαν τῆς *ὑποκειμενικῆς θεωρίας περὶ ἔθνος* : μὲ αὐτὴν ἐξαίρεται τὸ κριτήριον τῆς πολιτιστικῆς κοινότητος ὡς συγκροτοῦν κυρίως τὴν ἔννοιαν τοῦ ἔθνους. Καὶ ἐπιχειρεῖται ἀπὸ τοὺς ἐγχωρίους ὀπαδοὺς τῆς, χωρὶς αἰδῶ, νὰ θεμελιωθῇ ἐπὶ χωρίου τοῦ Πανηγυρικοῦ τοῦ Ἰσοκράτους. Ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου διανοητικὴ πλαστογραφία εἶναι αὐτόφωρος. Διότι ὁ

Ίσοκράτης λέγει κατὰ λέξιν τὰ ἐξῆς : «... καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποίηκεν μηκέτι τοῦ γένους, ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι, καὶ μᾶλλον Ἕλληνας καλεῖσθε τοὺς τῆς παιδείσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας» (IV, 50). Δηλαδή, ὄχι ὅτι Ἕλληνες «εἶναι» οἱ τῆς ἡμετέρας παιδείσεως μετέχοντες, ὅπως κατὰ διαστροφήν τοῦ κειμένου ὑποστηρίζεται, ἀλλὰ ὅτι αὐτοὶ ἀπλῶς «καλοῦνται» μᾶλλον Ἕλληνες. Αὐτὰ προκύπτουν ἀβιάστως ἀπὸ τὰς χρησιμοποιουμένας εἰς τὴν περικοπὴν λέξεις «ὄνομα», «δοκεῖν» καὶ «καλεῖσθε», ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ὅσα ὁ ἴδιος ὁ Ἰσοκράτης προηγουμένως εἰς τὸν αὐτὸν λόγον του, ἀναφερόμενος εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, λέγει, καὶ συγκεκριμένως ὅτι : « ταύτην γὰρ οἰκοῦμεν οὐχ ἑτέροισ ἐκβαλόντες οὐδ' ἐρήμην καταλαβόντες οὐδ' ἐκ πολλῶν ἔθνῶν μιγάδες συλλεγέντες, ἀλλ' οὕτω καλῶς καὶ γνησίως γεγόναμεν ὥστε ἐξ ἧσπερ ἔφυμεν, ταύτην ἔχοντες ἅπαντα τὸν χρόνον διατελοῦμεν, αὐτόχθονες ὄντες καὶ τῶν ὀνομάτων τοῖς αὐτοῖς οἷσπερ τοὺς οἰκειοτάτους τὴν πόλιν ἔχοντες προσειπεῖν » (IV, 24).- Ἀκόμη, ἡ ὑποκειμενικὴ περὶ ἔθνους θεωρία διαψεύδεται καὶ ἱστορικῶς. Πράγματι, κατὰ τὸν μεσαῖωνα οἱ λαοὶ ὄλων τῶν μοναρχιῶν τῆς κεντρικῆς καὶ δυτικῆς τοῦλάχιστον Εὐρώπης ἐμερίζοντο τὴν ἰδίαν πνευματικὴν καλλιέργειαν, διέθετον τὴν αὐτὴν πίστιν εἰς τὰς χριστιανικὰς ἀξίας καὶ τὰς ἀρχὰς ἑνὸς κοινοῦ πολιτισμοῦ, ἐξέτρεφον τὸν ἴδιον θαυμασμόν διὰ τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον, τὸ ὁποῖον ἐδιδάσκοντο ὁμοιομόρφως εἰς τὰ Πανεπιστήμια, εἶχον μὲ μίαν λέξιν θαυμαστὴν πνευματικὴν ἐνότητα, μὲ κοινὴν μάλιστα ἐπίσημον, γραφομένην, γλῶσσαν, τὴν λατινικὴν. Καὶ ἐν τούτοις ποτὲ δὲν ἀπετέλεσαν ἓν ἔθνος, παρὰ τὴν εἰς τὸν ὕψιστον νοητὸν βαθμὸν πολιτιστικὴν τῶν αὐτῶν κοινότητα. Ἀκριβῶς διότι κοινὴν καταγωγὴν δὲν εἶχον ! Ὅπως διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν θὰ συγκροτήσουν ἓν ἔθνος καὶ οἱ λαοί, πὺν συνωθοῦνται σήμερον εἰς τὴν ἀποκαλουμένην - διότι εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι ! - Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν, ἀκόμη καὶ ὅταν συντελεσθῇ ἡ προγραμματιζομένη εὐρωπαϊκὴ ὀλοκλήρωσις ...

Ἄλλὰ τὴν φοβερωτέραν καταφορὰν ὑπέστη ἡ ἔννοια τοῦ ἔθνους ὡς ἀπτή πραγματικότης μὲ τὴν ἰδεολογικὴν τρομοκρατίαν τῆς κομμουνιστικῆς πρακτικῆς, καὶ ἰδίως τοῦ σταλινισμοῦ. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας καὶ αὐτὴ ἡ ἔννοια τοῦ ἔθνους ἀπηλείφθη ἀπὸ οἰανδήποτε θεώρησιν, αὐτὴ ἡ λέξις κατηργήθη ! Εἰς μάτην ὁμως ! Διότι μετὰ ἐβδομήκοντα ἔτη ἀπολύτου, ἀποκλειστικῆς καὶ ἀπηνόου κυριαρχίας τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας, ἡ κατάρρευσις τῆς «Ἐνώσεως Σοβιετικῶν Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν» συνεπέφερε, τρόπον τινὰ αὐτομάτως, τὴν ἄμεσον ἀναβίωσιν τοῦ ἔθνικισμοῦ, μὲ τὴν κατάτμησίν της εἰς πληθώραν ἔθνικῶν πλέον κρατῶν. Τὰ ὁποῖα καί,

προβάλλοντα τὴν ἐθνικὴν τῶν κυριαρχίαν, διεκδικοῦν ἰσότημον συμμετοχὴν εἰς τὴν διακρατικῶς ὠργανωμένην παγκόσμιον κοινωνίαν.

Ἄκριβῶς οἱ ἀνωτέρω ἱστορικοὶ πειραματισμοὶ ἐναντίον τῆς φυσικῆς πραγματικότητος τοῦ ἔθνους, πού μόνον ὑπὸ καθεστῶτα ὀλοκληρωτικῆς βίας καὶ ἰδεολογικῆς τρομοκρατίας ἠμπόρεσαν νὰ ἀναπτυχθοῦν, διδάσκουν μὲ τὴν παταγώδη ἀποτυχίαν τῶν καὶ τοῦτο τὸ θεμελιῶδες : ὅπως ὀρθῶς ἐτονίσθη, δὲν ὑπάρχει δημοκρατία ἀληθινὴ παρὰ μόνον εἰς τοὺς κόλπους μιᾶς κοινωνίας, πού ἀντιπροσωπεύει ἐν «ἐλάχιστον» ὁμοιογενείας, ἢ **δημοκρατία δὲν εἶναι δυνατὴ παρὰ μόνον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐνὸς ἔθνους** (βλέπετε *Léo HAMON*, εἰς «*DROITS, Revue Française de Théorie, de Philosophie et de Culture Juridique*», τεῦχος 19, 1994, σελ. 157).

B'.

Καὶ αὐταὶ μὲν ὑπῆρξαν καὶ εἶναι ἐν συνόψει αἱ θεμελιώδεις ἀρχαί, πού συγκροτοῦν τὰς τιμιωτέρας σελίδας τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου. Ἡ διεθνῆς ὅμως πολιτικὴ πρακτικὴ, παρὰ τὴν πλησμονὴν περὶ τοῦ ἀντιθέτου διακηρύξεων, δυστυχῶς δὲν συγκλίνει. Τούναντίον μάλιστα. Διότι ὁδηγεῖται εἰς ἀτραποὺς ὀδυνηράς, αἱ ὁποῖαι αἰτιολογοῦν, χωρὶς βεβαίως καὶ νὰ δικαιολογοῦν, τὴν, ἐμμένουσαν εἰς τὴν ἰδεολογικὴν λειτουργίαν τοῦ Δικαίου, ἀγγλοαμερικανικὴν σκέψιν εἰς ἰταμώτατα θεωρήματα : συγκεκριμένως, ὅτι ἢ πολιτικὴ κυριαρχεῖ τῆς διεθνoῦς ζωῆς, ὅτι ἢ διεθνῆς πολιτικὴ δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον, ὅτι δὲν ὑπάρχει Διεθνὲς Δίκαιον εἰ μὴ μόνον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πολιτικῆς, ὅτι κυρία λειτουργία τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου εἶναι νὰ βοηθῆ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ὑπεροχῆς, τῶν πρωτείων τῆς δυνάμεως καὶ τῶν ἱεραρχιῶν, πού βασιζονται ἐπὶ τῆς δυνάμεως. Εἰς τοιοῦτο ὀδυνηρὸν περιγύγραμμα προστίθεται ἢ γ λ υ κ α ν ἄ λ α τ ο ς φ λ υ α ρ ί α περὶ διαφυλάξεως τῆς ἐλευθερίας, γενικῶς, καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, περὶ προστασίας τῶν μειονοτήτων, κλπ., ὡς ἐὰν ὅλα αὐτὰ ἐκινδύνευον κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς παντοειδοῦς ἀσυδοσίας, καὶ τῶν μειονοτήτων ἀκόμη, εἰς τὰ πολιτισμένα τοῦλάχιστον κράτη, κατ' ἐξοχὴν μάλιστα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Φλυαρία, πού, μὲ τὴν λεοντῆν ἰδεολογικοῦ ἀναπληρώματος, ὑπηρετεῖ ἀντικειμενικῶς στόχον διπλοῦν : **καὶ τὸν ἐξωραϊσμόν τῆς διεθνoῦς πολιτικῆς πρακτικῆς διὰ τῆς προσδόσεως χροιάς ἰδεολογικοῦ περιεχομένου· καὶ ἄλλους ἀνομολογήτους πολιτικούς σκοπούς, συγκεκριμένως τὴν δημιουργίαν, μὲ τὴν σπορὰν ζιζανίων πρὸς ἀποσύνθεσιν παντοῦ τοῦ κοινωνικοῦ ἰστοῦ, προϋποθέσεων ἀνευτέρως ἐκμεταλλεύσεως ἀδυνάμων λαῶν, δηλαδὴ πλήρους ἀσυδοσίας τοῦ πολυεθνικοῦ κεφαλαίου,**

άνεμποδίστου κυριαρχίας τῆς... ιδεολογίας τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν
...

Ἡ διολίσθησις ἐκτὸς τοῦ πεδίου ἐνιαίας, μὲ συμπαράθεσιν ἐν πλήρει ἰσότητι τῶν κατ' ἰδίαν κυριάρχων κρατῶν, ὀργανώσεως τῆς διεθνοῦς κοινωνίας κατὰ πρῶτον ἔλαβε τὴν μορφήν τῆς νοσοφίσεως ὑπὸ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων τῆς ἐξουσίας πρὸς ρύθμισιν ζητημάτων κοινοῦ ἐνδιαφέροντος, «ἐν τοῖς πράγμασιν», δηλ. χωρὶς οἰανδήποτε ἐντολῆν καὶ μὲ παραθεώρησιν τῆς κυριαρχίας τῶν μικρῶν, ἀσθενοῦς ἢ καὶ μέσης δυνάμεως Κρατῶν : Τερὰ Συμμαχία (1815 ἕως 1825), Εὐρωπαϊκὴ Συναυλία (1856 ἕως 1914), Ἀνώτατον Διασυμμαχικὸν Συμβούλιον (1919-1920), Πρεσβευτικὴ Διάσκεψις (1920 ἕως 1931) ἀποτελοῦν τὰς θεσμοποιηθείσας μορφὰς τῆς «ἐν τοῖς πράγμασιν» ἀδιστακτοῦ ἐπιβολῆς ὀλίγων Μεγάλων Δυνάμεων ἐπὶ τῆς παγκοσμίου σκηνῆς. Ἀλγεινότατον παράδειγμα ἢ διάσκεψις τοῦ Μονάρχου τῶ 1938, μὲ συμμετοχὴν τεσσάρων μόνον Δυνάμεων, τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανίας, τῆς Μεγάλης Βρεταννίας καὶ τῆς Ἰταλίας, ἢ ὅποια ἀπεφάσισε τὸν διαμελισμὸν τῆς Τσεχοσλοβακίας ἐρήμην αὐτῆς (!) καὶ οὐσιαστικῶς ἤνοιξε τὸν δρόμον διὰ τὴν ὀλοκληρωτικὴν μετὰ ἀπὸ ὀλίγους μόνον μῆνας καταβρόχθισίν της ἀπὸ τὴν χιτλερικὴν Γερμανίαν.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὴν παγκόσμιον ὀργάνωσιν τῆς διεθνοῦς κοινωνίας (ἄλλοτε τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν - Κ.τ.Ε., ἤδη τὸν Ὀργανισμὸν Ἠνωμένων Ἐθνῶν - Ο.Η.Ε.) ἰδίως ὁ φόβος τοῦ ἀριθμοῦ, ἐὰν ἴσχυεν ἐπὶ παντὸς θέματος ἢ ἰσότης μεταξὺ τῶν μετεχόντων Κρατῶν, μὲ συνακόλουθον τὸ ἐνδεχόμενον ἀπειλητικῆς διὰ τὰ συμφέροντα τῶν ὀλιγαριθμῶν μεγάλων συσπειρώσεως τῶν πολυαριθμῶν ἀδυνάτων, ὠδήγησεν εἰς τὴν θεσμοθέτησιν πλέον τῆς καταλυτικῆς παρουσίας τῶν Μεγάλων Δυνάμεων διὰ τὴν λήψιν τῶν σοβαρωτέρων ἀποφάσεων. Ἔτσι εἰς τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε. ἢ παρουσία ὡς μονίμων μελῶν τῶν πέντε μεγάλων (Κίνας, Ἠνωμένων Πολιτειῶν Β. Ἀμερικῆς, Γαλλίας, Μεγάλης Βρεταννίας καὶ Ρωσίας) ἐν συνδυασμῶ πρὸς τὸ ἀναγνωριζόμενον μόνον εἰς αὐτὰς δικαίωμα ἀρνησικυρίας (*veto*), διασφαλίζει τὴν λήψιν μόνον ἀρεστῶν εἰς αὐτὰς ἀποφάσεων ἐπὶ καιρίων παγκοσμίων θεμάτων. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ κατακραυγὴ τῆς διεθνοῦς συνειδήσεως ἐναντίον τῆς ἐπιλεκτικῆς, κατὰ τὰ συμφέροντα τῶν Μεγάλων, ἐφαρμογῆς ἀπὸ τὸν παγκόσμιον Ὀργανισμὸν τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, εἴτε κατὰ τὸ στάδιον τῆς λήψεως ἀποφάσεων εἴτε κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἐφαρμογῆς των. Ἔτσι διεθνῆ ἀνομήματα, ὅπως ἡ τουρκικὴ ἐπιδρομὴ, κατάληψις καὶ κατοχὴ ἐπὶ 22 καὶ πλέον ἤδη ἔτη τοῦ 37 % τοῦ ἐδάφους τῆς ἀνεξαρτήτου καὶ μέλους τοῦ Ο.Η.Ε. Κυπριακῆς Δημοκρατίας, ἢ ἀπροκάλυπτος ἐπέμβασις ἐξωβαλκανικῶν Δυνάμεων εἰς

τὰ τῆς Βαλκανικῆς πρὸς διάλυσιν τῆς ἄλλοτε Νοτιοσλαβίας, μὲ σκοπὸν τὴν δημιουργίαν ἰδίων προγεφυρωμάτων διὰ τῆς ἐφευρέσεως ἀνυπάρκτων ἐθνότητων καὶ σχηματισμοῦ πειθηνίων κρατικῶν μορφωμάτων, ἡ συστηματικὴ εἰς βάρος τοῦ Κοινοῦ Λαοῦ, ἰδίως ἀπὸ τὴν Τουρκίαν, γενοκτονία, διὰ νὰ περιορισθῶ εἰς ὀλίγα, ἀμέσως ἐνδιαφέροντα τὴν Πατρίδα μας καὶ τὸν Ἑλληνισμὸν γενικώτερον διεθνῆ ἀνομήματα, μένουσιν παντελῶς ἀτιμώρητα, κατὰ μυκτηρισμὸν πάσης ἀρχῆς τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου καὶ κάθε ἐννοίας διεθνoῦς νομιμότητος.

Τὰ ἀνωτέρω εἰκονίζουσι τὴν στοιχειώδη ἀλήθειαν, ὅτι τὸ σύγχρονον Διεθνὲς Δίκαιον, ἐπιστεγάσαν προηγηθεῖσαν διεθνῆ πολιτικὴν πρακτικὴν, ἔπαυσεν εἰς τὴν πραγματικότητά νὰ ἔχη οἰκουμενικὸν χαρακτῆρα, ἀφοῦ μετέπεσε θεσμικῶς εἰς ὄργανον, τὸ ὁποῖον αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις χειρίζονται κατὰ βούλησιν, βεβαίως μόνον περιστάσιακῶς καὶ κατὰ τὰ ἴδια αὐτῶν συμφέροντα. Ὁ ἐμπεριαλισμὸς ἀναδύεται πλέον ὑπὸ διεθνῆ νομιμοποίησιν. Δὲν εἶναι ἄστοχος ἐντεῦθεν ἡ παρατήρησις, ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τῶν πρωτείων τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου ἐνέχει ἀφ' ἑαυτῆς σιωπηρὰν ἀναγνώρισιν δικαϊκῆς ὑποτελείας ἐναντι τῶν κυριαρχουσῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ἀποδεικνύουσα τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀναγνωρίζοντος (βλέπετε πρόλογον *Olivier BEAUD* εἰς τὴν γαλλικὴν ἔκδοσιν τοῦ κλασσικοῦ ἔργου τοῦ *Carl Schmitt, Théorie de la Constitution, Paris, P.U.F., 1993*, σελ.110).

Ἡ εἰκὼν καθίσταται ἀκόμη ζοφερωτέρα, ὅταν ἀναλογισθῆ κανεῖς, ὅτι μετὰ τὴν κατάρρευσιν τῆς σοβιετικῆς συσσωματώσεως ἀπέμεινεν οὐσιαστικῶς εἰς τὸ παγκόσμιον προσκῆνιον μία μόνον κυριαρχοῦσα Δύναμις, αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Βορείου Ἀμερικῆς. Χώρα συγκειμένη, μετὰ τὴν γενοκτονίαν τῶν Ἰθαγενῶν, ἀπὸ πανσπερμίαν ἐθνότητων, συμπληρώσασα δὲ μόνον δύο αἰῶνων ἱστορίαν, ἀδυνατεῖ πλέον ἐξ ἀντικειμένου καὶ τὰς ἐθνικὰς εὐαισθησίας νὰ κατανοήσῃ, καὶ τὰ ἱστορικὰ δεδομένα νὰ ἐνατενίσῃ, καὶ ἀπὸ τὰ διδάγματα τοῦ παρελθόντος νὰ διδαχθῆ. Δὲν πρόκειται περὶ κακεντρεχοῦς ἐκτιμήσεως ! Ἀντιγράφω ἀπλῶς προσφάτους παραινέσεις εὐκλεοῦς τέκνου τῆς, τοῦ δαφνοστεφοῦς καὶ διὰ τοῦ βραβείου Νόμπελ τῆς εἰρήνης - ὄχι βεβαίως διὰ τὴν τουρκικὴν εἰσβολὴν εἰς τὴν Κύπρον ! - τέως Ὑπουργοῦ τῆς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ἑρρίκου Κίσιντζερ ἀπὸ τὸ βιβλίον του «Διπλωματία». Εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τοῦ βιβλίου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπανεξέτασις τῆς νέας παγκοσμίου τάξεως» (σελ. 896 ἐπ. τῆς ἑλληνικῆς του ἐκδόσεως, 1995), μᾶς ὑπενθυμίζει εὐθέως, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι, κατὰ λέξιν, «ἡ ἀπόρριψις τῶν διδασμάτων τῆς ἱστορίας ἐξωραΐζει τὴν εἰκόνα ἐνὸς καθολικοῦ ἀνθρώπου, πὸν ζῆ σύμφωνα μὲ οἰκουμενικὰ ἀξιώματα,

ανεξάρτητα από τὸ παρελθόν, γεωγραφία ἢ ἄλλες ἀμετάβλητες περιστάσεις» , ὅτι «ἡ ἀμερικανικὴ παράδοσι δίνει ἔμφασι περισσότερο σὲ οἰκουμενικὲς ἀλήθειες παρά σὲ ἔθνικὰ χαρακτηριστικά» , ὅτι «ἡ Ἀμερικὴ ἀρνεῖται τὶς ἱστορικὲς δεσμεύσεις» (σελ. 928-929 τῆς ἑλληνικῆς ἐκδόσεως). Χρεῖαν ἄλλων μαρτύρων δὲν ἔχομεν, ὅταν ἔτσι ἐκφράζεται ὁ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν κυρίως ὑπεύθυνος τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῶν Η.Π.Α.

Πρόκειται διὰ σχετικῶς πρόσφατα κηρύγματα, τὰ ὁποῖα π ρ ο β ἄ λ λ ο ν τ α ι **μὲ πρωτοφανῆ κυνισμόν** κατὰ τὰς ἡμέρας μας, ὑπὸ τὴν μορφήν παραινέσεων πρὸς «ἐπανεξέτασιν τῆς νέας παγκοσμίου τάξεως», ὅπως καὶ τὸ κεφάλαιον τοῦ βιβλίου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐλήφθησαν τὰ ἀνωτέρω παραθέματα, ἐπιγράφεται. Προβάλλονται, ἀλλὰ καὶ π ρ α γ μ α τ ο π ο ι ο ὦ ν τ α ι, ἔστω μερικῶς ἐπὶ συγκεκριμένων διεθνῶν προβλημάτων κατὰ τὴν ἄσκησιν ὑπὸ τῶν Η.Π.Α. τῆς ἐξωτερικῆς τῶν πολιτικῆς. *Εἶναι ἡ διασαλπίζομένη ἰδεολογία τῆς αὐτοαποκαλουμένης «Νέας Ἐποχῆς», τῆς ὁποίας δυστυχῶς δὲν ἔλειψαν καὶ ἐδῶ, εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἱ ἔνθερμοι θιασῶται, θέλω νὰ ἐλπίζω ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθινοῦ περιεχομένου τῆς, ὡς ἰδεολογίας πὸν ὀδηγεῖ κυριολεκτικῶς εἰς νέον Μεσαίωνα μὲ μοναδικὸν κυρίαρχον τὸ πολυεθνικὸν κεφάλαιον !*

Μὲ τὴν πολιτικὴν αὐτὴν πρακτικὴν αἰ Η.Π.Α. ἀπομακρύνονται βαθμηδὸν ἀπὸ τὴν ὠραίαν εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν ἡ φιλεργία καὶ ἡ ἀποφασιστικότης τοῦ ρωμαλέου λαοῦ των, καθοδηγουμένου ἀπὸ ἐμπνευσμένους πράγματι ἡγέτας, εἶχον κατορθώσει νὰ δημιουργήσουν εἰς τὴν παγκόσμιον συνείδησιν. Ὁ ἰδεαλισμὸς τοῦ μεγάλου Προέδρου των *Γούντρου Οὐίλσονος* (1854-1924), ἀνευδρότως ἐμμείναντος, κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, μὲ τὰ θρυλικά 14 σημεία τοῦ προγράμματός του (λόγος του τῆς 8.1.1918) εἰς τὴν *ἀρχὴν τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν*, ἀντιθέτως πρὸς τὰ σημερινά, ὡς ἀνωτέρω, κηρύγματα καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνικοτήτων διεσάλπιζε καὶ τὴν Ἱστορίαν καὶ τὴν Γεωγραφίαν ὑπελήπτετο καὶ ἀπὸ τὰ διδάγματα των ἐνεπνέετο. Ὁ πρωταγωνιστικὸς ρόλος τῶν Η.Π.Α. κατὰ τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους εἶναι αὐτός, πὸν ἐξησφάλισε τὴν νίκην εἰς τὰς Δημοκρατίας, ἀλλὰ καὶ ἀκολούθως, κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ψυχροῦ πολέμου, εἶναι αὐτός, πὸν διέσωσε τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τοὺς δημοκρατικοὺς θεσμοὺς τοῦ ἐλευθέρου κόσμου ἀπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιβουλήν τοῦ κομμουνιστικοῦ σκοταδισμοῦ. Μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον ἡ *Γερουσία τῶν Η.Π.Α.*, καὶ ὄχι ἄλλης χώρας, ἐψήφισεν ὁμοφώνως τὴν *17ην Μαΐου 1920* ἀπόφασιν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ *Βόρειος Ἡπειρος καὶ τὰ Δωδεκάνησα* ἔπρεπε νὰ παραχωρηθοῦν ἀπὸ τὸ Συνέδριον τῆς Εἰρήνης εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ πάλιν, μετὰ τὸν δεύτερον

παγκόσμιον πόλεμον ή Γερουσία τῶν Η.Π.Α., καὶ ὄχι ἄλλης χώρας, υἰοθέτησεν ὁμοφώνως τὴν **29ην Ἰουλίου 1946** τὴν προσηγηθεῖσαν ἀπὸ 26ης Μαρτίου ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑποθέσεων περὶ *παραχωρήσεως τῆς Βορείου Ἡπείρου εἰς τὴν Ἑλλάδα*. Αὐτὰ ἀποτελοῦν μερικὰ ψήγματα ἐκ τῆς γενναϊόφρονος κατὰ τὸ παρελθὸν πολιτικῆς, τῆς ἐμπνεομένης ἀπὸ αἰωνίους ἀξίας καὶ ἀρχὰς τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου καὶ καίρια προστάγματα τῆς διαπολιτειακῆς Οἰκουμενικῆς Ἠθικῆς· πολιτικῆς, ἡ ὁποία καὶ εἶχεν ἀνυψώσει δικαίως τὰς Η.Π.Α. εἰς τὴν κορυφὴν τῆς διεθνοῦς ἀναγνωρίσεως ὡς ἐν δικαίωματι Ἡγέτιδος τοῦ ἐλευθέρου κόσμου Δυνάμεως. Ἄλλὰ πολιτικῆς, ἡ ὁποία δυστυχῶς φαίνεται, ὅτι ἤδη ἐγκαταλείπεται ...

Γ'.

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω σκιαγραφηθέντα τρόπον ἀσκήσεως τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς ὑπὸ τῶν προεχουσῶν Δυνάμεων, μᾶλλον ἐλάχιστα ἐνδιαφερομένων διὰ τοὺς τίτλους, ἱστορικοὺς καὶ ἄλλους, τῶν μικρῶν, ὅταν πρόκειται ἰδικὰ των συμφέροντα νὰ ὑπηρετήσουν, εὐλόγως ἀνακύπτει ἡ ἀνησυχία καὶ παρ' ἡμῖν ὡς πρὸς τὴν πορείαν τῶν ἐθνικῶν μας πραγμάτων, ἐνεστῶσαν καὶ μέλλουσιν.

Ἄκραδάντως πιστεύω, ὅτι ἡ οἰαδήποτε ἀνησυχία ἀνατρέπεται μετὰ τὴν **προσήκουσαν θεώρησιν** τῶν πραγμάτων καὶ τὴν **δέουσιν ἀντιμετώπισιν** τῶν οἰωνδήποτε προβλημάτων. Ἐν πρώτοις θὰ πρέπει νὰ γίνῃ κοινὴ συνείδησις, ὅτι, ὅπως τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι καὶ **τῶν ἐθνῶν ἡ ζωὴ**, ὅπως τὴν ἠθέλησε καὶ τὴν διέπλασεν ἡ φύσις, **εἶναι ἀγὼν ὑπάρξεως ἐξ ἰδίας κυρίως δυνάμεως. Τὰ δὲ ἔθνη, πού θέλουν νὰ ζήσουν, ἐπιζοῦν !** Ἡ σκέψις μόνη, τὰ διάφορα φληναφήματα, τὰ ὁποία κατὰ πλησμονὴν ρίπτονται καθημερινῶς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας ἀπὸ πολυπράγμονας κονδυλοφόρους, διὰ τοῦ τύπου καὶ τῶν ραδιοτηλεοπτικῶν μέσων ἐπικοινωνίας, ὑπὸ μορφὴν βαθυστοχάστων δῆθεν «ἀναλύσεων», δὲν ἀποτελοῦν ζωὴν. **Ζωὴ εἶναι μόνον ὁ ὑπὲρ ὑπάρξεως ἀγὼν, ὁ μετὰ περισκέψεως ἀγὼν.** Ἡ περισκέψις ὅμως προϋποθέτει **θητεῖαν ἰδεολογικὴν**. Διότι τίποτε εἰς τὴν ζωὴν δὲν γίνεται ἀσκόπως καὶ τὸ σκόπιμον ἰδεολογικὴν ἔχει τὴν ἀφετηρίαν καὶ ἀντλεῖται ἀπὸ τὴν κτηθεῖσαν πειρὰν τοῦ παρελθόντος, ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν. Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν ἀναμφισβητήτως γνωρίζουν οἱ φθονεροὶ τῆς ζωῆς, δι' αὐτὸ καὶ συνήθως ἐπικαλοῦνται τὰ, ὑπηρετοῦντα ἀντικειμενικῶς τὸν ἰδικόν των σχεδιασμόν, καινοφανῆ θεωρήματα περὶ, δῆθεν, τέλους τῆς Ἱστορίας, περὶ, δῆθεν, τέλους τῶν ἰδεολογιῶν ! Ἀφοῦ αὐτὰ ἀποκόπτουν τὸν ὑπὲρ ὑπάρξεως ἀγῶνα ἀπὸ τὸν λόγον συνεχίσεώς του !

*Ὁ ὑπὲρ ὑπάρξεως ἀγῶν ἐνέχει πρωτίστως συναίσθησιν τῶν δεσμῶν μας πρὸς τὴν ἐθνικὴν πολιτικὴν κοινότητα, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκομεν. Ὅπως εἶχον ἄλλοτε ὑπὸ ἐπίσημον ιδιότητα δημοσίως τονίσει, δικαία εἶναι βεβαίως ἢ ἀξιώσις μας ἢ Ἑλλάς νὰ ἀνήκη εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ **θὰ πρέπει πρωτίστως οἱ Ἕλληνες νὰ ἀνήκωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.***

Πράγματι, προκειμένου περὶ τῶν ἐθνικῶν μας πραγμάτων εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι μόνον ἐν «δέον» εἶναι νοητόν, μόνον αὐτὸ ὑπάρχει. Ἐὰν βεβαίως θέλωμεν, νὰ ἐμμείνωμεν εἰς ὅ,τι ἡ ἐθνικὴ μας κοινότης ὡς ὠργανωμένον σύνολον ἐπιτάσσει. Καὶ τὴν ἐπιταγὴν αὐτὴν ἐν μόνον κείμενον αὐθεντικῶς διαλαμβάνει. Ὅταν τὸ **Σύνταγμα** ἤδη εἰς τὸ ἄρθρον 1 § 3 αὐτοῦ ἐπιτάσσει, ὅτι ἅπασαι αἱ ἐξουσίαι πηγάζουν μὲν «ἐκ τοῦ λαοῦ», ἀλλὰ ὑπάρχουν «ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔθνους», ἀναγκαίως συνακολουθεῖ, ὅτι **δὲν εἶναι μόνον ἡ φωνὴ ἢ ἐκ τοῦ ἐνεστώτος λαοῦ, ἢ ὁποῖα καὶ πρέπει ἐκάστοτε νὰ ἀκούεται, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ ἔθνους ὁλοκλήρου.** Τοῦ ἔθνους, ὡς τῆς ἀδιαλείπτου συνεχείας τῶν γενεῶν, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος, καὶ τοῦ ἀπωτάτου ἀκόμη, πορευομένου, μὲ τὰς ἐμπειρίας του, πού ἀπέκτησε κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν αἰώνων, διὰ τοῦ παρόντος πρὸς τὸ μέλλον. **Ἀναγκαίως λοιπὸν τὸ «δέον» μόνον ἐν ὄψει τῶν ἱστορικῶν δεδομένων εἶναι ἐπιτρεπτόν κάθε φορὰ νὰ διαμορφώνεται.** Καὶ βεβαίως δὲν ὑπάρχει πλουσιωτέρα δεξαμενὴ διαμορφώσεως ἀπὸ τὴν πηγάζουσαν ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν.

Τοιουτοτρόπως αἱ προτάσεις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀποδοκιμάζουν ἢ **μυκτηρίζουν τὰς ἐθνικὰς θέσεις,** μένουں μετέωροι, διότι στεροῦνται ἀπαραιτήτου, ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, καὶ οὐσιώδους προσόντος, τῆς **στοιχειώδους δημοκρατικῆς νομιμοποιήσεως.** Ἄφου πειθαρχοῦν εἰς «δέον», κινούμενον ἐκτὸς τοῦ ὀρίζοντος ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡ ἐθνικὴ μας κοινότης ἀναγνωρίζει ὡς **θεμιτὰ** καὶ διὰ τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματός μας ἐπιτάσσει ὡς **ἐπιβαλλόμενα.**

Λυσιτελής, ἀποτελεσματικὴ διεξαγωγὴ τοῦ ὑπὲρ ὑπάρξεως ἐθνικοῦ ἀγῶνος προϋποθέτει βεβαίως καὶ **ἀκριβῆ γνώσιν τῶν δεδομένων** του καὶ **προσήκουσαν διεξαγωγὴν** του. Ἐδῶ πλέον καὶ διὰ τὰ δύο αὐτὰ θάλλει ἐκτεταμένη σύγχυσις, ἐξ αἰτίας **ἀνεπιτρέπτου ἀφελείας, ἀνεπιτρέπτου ἐλλείψεως γνώσεως, ἀνεπιτρέπτων** ἰδεολογικῶν παρορμήσεων, ἀλλὰ καὶ **ὑπόπτων καὶ δολίων** εἰσηγήσεων ξένων ἐπιβούλων, σύγχυσις, πού εἶναι ἄδηλον κατὰ ποῖαν μερίδα προσέρχεται ἀπὸ καθένα τῶν παραγόντων αὐτῶν. Συγκεφαλαιωτικῶς, ἡ σύγχυσις ἀπαντᾶται εἰς τὴν διασαλπίζομένην

μετὰ τόσου τεχνητοῦ θορύβου ὑπὸ ποικιλωνύμων ταγῶν μας ἀξίωσιν ἀσκήσεως ὑπὸ τῆς χώρας μας «ρεαλιστικῆς», δηλαδή ἐπὶ τὸ ἑλληνικώτερον, πραγματιστικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.

Ἔτσι ἐκφραζόμενοι ὅλοι αὐτοί, ἀσφαλῶς δὲν ὑποψιάζονται τι λέγουν ! Διότι εἰς τὸ πεδῖον τῶν διεθνῶν σχέσεων, κατὰ τὰ στοιχειώδη διδάγματα τοῦ σχετικοῦ ἐπιστημονικοῦ κλάδου, ὁ ὅρος «**ρεαλιστικὴ πολιτικὴ**» ἔχει συγκεκριμένον περιεχόμενον, ἀκριβῶς ἀντίθετον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον οἱ εἰς τὴν χώραν μας θιασῶται τῆς ἐννοοῦν ! Σημαίνει συγκεκριμένως τὸν ἀγῶνα πρὸς ἀπόκτησιν ἰσχύος, τὴν ταύτισιν ἰσχύος καὶ συμφέροντος, τὴν ἀπόρριψιν κάθε ἠθικῆς δεσμεύσεως καὶ κάθε δικαιοῦς ἐπιταγῆς ! Ἄλλὰ ἡ Ἑλλάς ἀντικειμενικῶς δὲν ἔχει τὴν δυνατότητα ἀσκήσεως τοιαύτης πολιτικῆς. Διότι **α)** οὔτε δύναμιν πρὸς ἐπιβολὴν αὐθαιρέτως τῶν ἀπόψεών της διαθέτει· **β)** εἶναι πολὺ μικρά, - ὅπως εἶχε τονίσει καὶ ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, ὅταν τοῦ ἐζητεῖτο κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον νὰ ἀθετήσῃ ἡ Ἑλλάς τὰς πρὸς τὴν Σερβίαν συμμαχικὰς της ὑποχρεώσεις, - διὰ νὰ διαπράττῃ πολιτικὰς ἀτιμίας· καὶ **γ)** ἔχει ἔτσι κάθε συμφέρον νὰ ἐπικαλῆται τὴν τήρησιν καὶ ὄχι νὰ περιφρονῇ τὰς ἐπιταγὰς τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου.

Οἱ ὑποστηρικταὶ τοῦ ἐνδοτισμοῦ καὶ τῆς συνθηκολογήσεως μᾶς λέγουν, π.χ. ἐπὶ τοῦ σκοπιανοῦ, - καὶ τὸ σόφισμα ἐπανελήφθη καὶ εἰς πρόσφατον ἄρθρον πανεπιστημιακοῦ δυστυχῶς διδασκάλου εἰς θεωρουμένην σοβαρὰν ἐβδομαδιαίαν ἐφημερίδα, - ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ γειτονικοῦ μας κρατιδίου «ὡς τὴν ἡλικία τῶν ἐξήντα ἐτῶν δὲν γνωρίζουν παρὰ ἓνα μόνο ὄνομα γιὰ τὴν Πατρίδα τους», τὸ ὄνομα «**Μακεδονία**», τὸ ὁποῖον ἐπέβαλεν εἰς τὴν χώραν των ὁ **Τίτο** κατὰ τὸ τέλος τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου καὶ κάθε ἀλλαγὴ του «μόνον διὰ τῆς βίας» θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐπιβληθῇ, θὰ εἶναι δὲ καὶ «βαθύτατα ἀντιδημοκρατικὴ» καὶ «ἀντιπαραγωγικὴ» ! (ἔτσι ἄρθρον **Νικολάου ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ**, *Τὸ Νέο Μακεδονικὸ Ζήτημα* εἰς τὴν ἐφημερίδα *ΤΟ ΒΗΜΑ* τῆς 6.10.1996, σελ.18). Πρόκειται περὶ **κραυγαλέου παραλογισμοῦ**. Πρῶτον, διότι μὲ τὸ σόφισμα αὐτὸ τέσσαρες χιλιάδες καὶ πλέον ἔτη ἀληθοῦς Ἱστορίας, κατὰ τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἔγινε λόγος περὶ Μακεδόνων ὡς ἐθνότητος ξεχωριστῆς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἀναιροῦνται, κατὰ τοὺς συνθηκολόγους, ἀπὸ τὰ τελευταῖα πενήντα χρόνια, καὶ μάλιστα ὄχι Ἱστορίας, ἀλλὰ πρακτικῆς, πού ἐπέβαλε βιαίως ὁ **Τίτο** ! Δεύτερον, διότι εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου ἡ ἐννοια τῆς χρησικτησίας εἶναι ἄγνωστος ! Ποτὲ δὲν ἀποκτᾶται ὅτι δῆποτε μὲ τὴν χρησικτησίαν, ὅσονδῆποτε πολυετῆ, ὅταν μάλιστα αὐτὴ βασιζέται, ὡς ἐν προκειμένῳ, εἰς παραβίασιν κανόνων τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου. Ἐξ οὗ καὶ ἡ

*ἐναγώνιος προσπάθεια τῶν ἐπιβούλων ἐπὶ τοῦ σκοπιανοῦ, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει καὶ ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ, νὰ ἀποσπάσουν καὶ τὴν ἰδικὴν μας ὑπογραφήν εἰς τὰς ἀνόμους ἐπιδιώξεις των. Τρίτον, διότι μόνον ἀντιδημοκρατικὴ δὲν εἶναι ἡ ἀξίωσις τῆς χώρας μας, ὅπως ἀπορρίψουν οἱ σκοπιανοὶ τὴν ἐπιχειρουμένην, διὰ πλαστογραφίσεως τῆς Ἱστορίας, νόσφισιν τῶν ἑλληνικῶν ὀνομάτων τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Μακεδόνων. Ἐφοῦ ἀντιδημοκρατικὴ μόνον ἢ παράνομος χρῆσις ξένου ὀνόματος εἶναι, καὶ βεβαίως ὄχι ἡ ἄρνησις τῆς παρανομίας. **Τὸ νόμιμον οὐδέποτε καθίσταται ἀντιδημοκρατικόν.** Μάλιστα τὸ **Διεθνὲς Δίκαιον** προχωρεῖ καὶ περισσότερον : **ἐπιτρέπει τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς χρησιμοποίησεως καὶ ἰδίου ὀνόματος, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν κατάργησιν ὑφισταμένου Κράτους,** ὅταν τοῦτο ἀποτελῇ **ἀπειλὴν καὶ κίνδυνον διὰ τὴν διεθνῆ εἰρήνην καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν λαῶν.** Ὅπως συνέβη μὲ τὴν πρωτοβουλίαν τῶν νικητριῶν δημοκρατικῶν Δυνάμεων μετὰ τὸ τέλος τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου, ὅταν μὲ τὸν ὑπ' ἀριθ. 46 νόμον τοῦ Συμμαχικοῦ Συμβουλίου Ἐλέγχου τῆς 25ης Φεβρουαρίου 1947 ὠρίσθη, κατὰ λέξιν, ὅτι : **Τὸ κράτος τῆς Πρωσσίας, ὡς καὶ ἡ κεντρικὴ τοῦ Κυβέρνησις καὶ ὅλοι οἱ ὀργανισμοὶ του καταργοῦνται.** Κατηργήθησαν, χωρὶς βεβαίως ἔκτοτε νὰ ἐπανιδρυθοῦν. Ὅλα αὐτὰ εἶναι, εἰς τοὺς εἰδήμονας τοῦλάχιστον, κοινῶς γνωστά. Καὶ εἶναι βεβαίως παντελῶς ἀνεπίτρεπτον νὰ ἀποσιωπῶνται καί, ἐπὶ πλέον, νὰ βομβαρδίζεται ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μὲ παντελῶς ἀστηρίκτους ἀντιθέτους καὶ ἀνοήτους, ὡς ἀνωτέρω, ἀπόψεις. Τὸ φαινόμενον δημιουργεῖ εὐλόγως πολλὰ ἐρωτηματικά ! ...*

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀντιφρονούντας σκόπιμος καὶ ἀναγκαία εἶναι ἡ παλαιὰ ὑπόμνησις : **ὅποιος δουλεύει εἰς τὸν ὑποκειμενισμόν καὶ τὸν μηδενισμόν, ἢμπορεῖ μὲν νὰ ἀσφαλίζῃ τὴν εὐζωΐαν του, ἐνδεχομένως καὶ μὲ συνδρομὰς τῶν ἐπιβούλων, ἀντικειμενικῶς ὅμως εὐνοεῖ τὸν ἀχαλίνωτον ἐγώισμόν, ὁ ὅποιος δὲν εἶναι δυνατὸν, εἰ μὴ νὰ θραύσῃ στοιχειώδεις καὶ ἐκ τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος ὑφισταμένας δεσμεύσεις καὶ νὰ κλονίσῃ τὴν σταθερότητα τοῦ κοινῶν ἔθνικοῦ πολιτικοῦ βίου.** Μὲ συνακόλουθα στάδια τὴν ἔθνικὴν ἀποσύνθεσιν καὶ καταστροφὴν.

Ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω, **θεμιτὰ καὶ ἐπιβαλλόμενα εἶναι ἀναμφισβητήτως μόνον τὰ ἐντὸς τῶν ἔθνικῶν θέσεων κινούμενα.** Διότι, ἐπὶ τέλους, **ἡ ἔθνικὴ μας κληρονομία εἶναι ἐξ ὀρισμοῦ ἀναπαλλοτρίωτος.** Ἀνήκει ὄχι μόνον εἰς τὴν παροῦσαν, ἀλλὰ εἰς ὅλας τὰς γενεὰς Ἑλλήνων· ὡς συστατικὸν στοιχεῖον ὅλων τῶν παρελθουσῶν γενεῶν, ἀνήκει ἀναφαιρέτως καὶ εἰς ὅλας τὰς μελλούσας· καὶ δὲν εἶναι νοητὸς οἰοσδήποτε καὶ δι' οἰονδήποτε λόγον ἢ σκοπιμότητα ἀκρωτηριασμός της. Ὁ δὲ **ἔθελούσιος**

ἀκρωτηριασμός, ἀπὸ τὴν σκοπιὰν τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, ἀλλὰ καὶ πολιτικῶς, εἶναι καὶ ὀνομάζεται ἀνέκαθεν ἐθνικὴ προδοσία.

Ἄκριβῆς γνῶσις τῶν δεδομένων πρὸς ἀνάπτυξιν ὀρθῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν μας πραγμάτων *ὀδηγεῖ εἰς ἀπόρριψιν καὶ ἄλλων θεωρήσεων τῶν ἀρνητῶν τῆς :*

α) Προβάλλεται ἐντόνως, ὅτι εἴμεθα «ἀπομονωμένοι», περιβαλλόμενοι μόνον ἀπὸ «ἐχθρούς», δὲν μᾶς ἀπομένει, ἐπομένως, ἄλλη ὁδὸς ἀπὸ τὸν «συμβιβασμόν», δηλαδὴ τὴν συνθηκολόγησιν, ἔστω μὲ μερικὸς ἐξ αὐτῶν ! Τὸ θεώρημα προσφέρει ἀπὸ προσκομιδῆς μέρους μόνον, ἐπομένως μόνον κίβδηλον ἀλήθειαν. Διότι, ἀτενίσσατε τὸν γεωγραφικὸν μας περίγυρον. Θὰ διαπιστώσετε, ὅτι ὅλαι χωρὶς ἐξαίρεσιν αἱ γειτονικαὶ μας χώραι περιβάλλονται καὶ αὐταὶ μόνον ἀπὸ ἐχθρούς. Ἡ *Τουρκία*, ἢ τὰ *Σκόπια*, π.χ., ἔχουν προβλήματα μὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς γείτονάς των καὶ διατελοῦν ὑπὸ παρομοίας, ἂν ὄχι χειροτέρας, καταστάσεις «ἀπομονώσεως». Ὡστε τὸ ἐπ' αὐτῆς στηριζόμενον δῆθεν ἐπιχείρημα ἀφ' ἑαυτοῦ καταρρέει.

β) Εἰδικῶς διὰ τὸ σκοπιανόν, μᾶς λέγουν, ὅτι συμφέρει δῆθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ διατήρησις τοῦ κρατιδίου αὐτοῦ, ἀκόμη καὶ δαπάναις μας, δηλαδὴ διὰ παραχωρήσεως τοῦ ὀνόματος τῆς *Μακεδονίας*, ἀπλοῦ ἢ ἐν συνθέσει, ἀπὸ τὴν ἀπορρόφησίν του ὑπὸ τῆς *Βουλγαρίας* ! Ὁ κυνισμὸς τοῦ θεωρήματος εἶναι ἀπύθμενος. Ὅπως καὶ ἄλλοτε δι' ἐπιστολῶν μου πρὸς τοὺς Πρωθυπουργοὺς τῆς χώρας ὑπεστήριξα, τὴν 30ὴν *Μαρτίου* 1993 πρὸς τὸν *Κωνσταντῖνον Μητσοτάκην* καὶ τὴν 6ην *Δεκεμβρίου* 1993 πρὸς τὸν *Ἀνδρέαν Παπανδρέου*, ἀλλὰ καὶ δημοσίως ἐν συνεχείᾳ ἐτόνισα, ἢ ὑπαρξίς τοῦ σκοπιανοῦ κρατιδίου, καὶ μάλιστα ὑπὸ τὸ ὄνομα «*Μακεδονία*», ἀπλοῦ ἢ ἐν συνθέσει, θὰ ἀποτελῆ θρυαλλίδα καὶ διαρκῆ κίνδυνον εἰς τὰ βόρεια σύνορά μας, ὥστε, ἀντιθέτως, νὰ μᾶς *συμφέρη ἢ ὀριστικὴ ἐξαφάνισις του*. Πρῶτον, διότι θὰ ἀπαλλαγῶμεν ἔτσι ἀπὸ τὴν διαρκῆ ἀπειλὴν ἐκ τῆς παρουσίας του ὡς προτεκτοράτου ἐξωβαλκανικῶν δυνάμεων, αὐτῶν ποὺ τὸ ἐδημιούργησαν καὶ τὸ προστατεύουν, καὶ ἀποσταθεροποιητικοῦ, ἐπομένως, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, παράγοντος εἰς τὴν Βαλκανικὴν. Δεύτερον, διότι τὸ ψεῦδος εἰς τὴν διεθνή ζωὴν, ἢ δημιουργία τεχνητοῦ κρατιδίου χάριν ξένων ἐπιδιώξεων, μόνον καλὸν δὲν πρόκειται νὰ κάνη. Τρίτον, διότι ἢ διὰ τῆς διαλύσεως τοῦ κρατιδίου προσθήκη μερικῶν ἑκταρίων γῆς εἰς γειτονικὰς χώρας (*Ἀλβανίαν, Βουλγαρίαν, κλπ.*) δὲν πρόκειται βεβαίως νὰ τὰς καταστήσῃ πλέον ἐπικινδύνους διὰ τὴν χώραν μας ἀπὸ ὅσον ἤδη εἶναι, ἐὰν καὶ εἰς τὸν βαθμόν, ποὺ εἶναι. Ἐνῶ, ἐξ ἄλλου, *εἰς περίπτωσιν διαλύσεώς του ἔχει καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀναμφισβήτητα ἱστορικὰ δικαιώματα κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ κρατιδίου αὐτοῦ*. Ἡ ἑλληνικὴ *Πελαγονία, τὸ Μοναστήριον, τὸ Κρούσοβον καὶ*

τόσαι ἄλλαι ἑλληνικαὶ κωμοπόλεις καὶ χωρία δὲν διαγράφονται τόσον εὐκόλως ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν ! ...

Προσήκουσα διεξαγωγή τοῦ ὑπὲρ ὑπάρξεως ἐθνικοῦ ἀγῶνος σημαίνει ἐντελῆ στάθμησιν τῶν κατ' ἰδίαν χειρισμῶν καὶ ἐξειδικασμένην προορατικότητα, δηλαδὴ ψυχραίμων ἐκτίμησιν τῶν ἀμέσων, ἀλλὰ καὶ ἀπωτέρων συνεπειῶν των. Ὑπὸ τοιοῦτο πρῖσμα ἂν ἐξετασθῆ, **μόνον ἀτυχῆς διὰ τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρξεν ἢ μετὰ τῶν Σκοπίων ἐνδιάμεσος λεγομένη συμφωνία τῆς 13ης Σεπτεμβρίου 1995**, αὐτὴ, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλάς ἐδέχθη νὰ προσέλθῃ χωρὶς τὸ ὄνομά της, πρωτοφανῆς καὶ μοναδικὸς εἰς τὴν Ἱστορίαν ἐξευτελισμὸς ἀνεξαρτήτου Κράτους ! Δὲν θὰ ἐπανέλθω τώρα ἐπὶ τῆς συμφωνίας αὐτῆς. Εἶχον ἐπιδιώξει τὴν ἀποτροπὴν τῆς διὰ δημοσίας δηλώσεώς μου ἀπὸ τῆς προτεραιίας, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἄρκοῦμαι μόνον εἰς τὴν ἐπισήμανσιν, ὅτι ἡ συμφωνία, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ ἀπόψεως Διεθνοῦς Δικαίου, ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικοῦ, Συνταγματικοῦ Δικαίου, ἀνύπαρκτος, διότι δὲν ἐκυρώθη διὰ νόμου, ὅπως τὸ ἰσχύον **Σύνταγμά** μας, διὰ τοῦ ἄρθρου 36 § 2 αὐτοῦ, ἐπιβάλλει.

Αἱ ἀτάσθαλοι ἐπίσημοι ἐκτιμήσεις μας δυστυχῶς δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Διότι ἠκολούθησεν ἀπὸ περισσὴν ἀφέλειαν ἢ **αὐτοπαγίδευσίς μας** μετὰ τὴν πρότασιν διευθετήσεως τῆς ἑλληνοτουρκικῆς διαφορᾶς διὰ τὴν βραχονησίδα Λίμνια (Ἴμια) ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου τῆς Χάγης ! Καίτοι **δὲν πρόκειται «νομικὴ διαφορὰ»**, δηλαδὴ «ἀμοιβαία ἀμφισβήτησις νομίμου δικαιώματος», ὅποτε καὶ μόνον θὰ εἶχε δικαιοδοσίαν τὸ **Διεθνὲς Δικαστήριον**, κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ Καταστατικοῦ του, δεδομένου, ὅτι οὔτε ἡ Ἑλλάς ἀμφισβητεῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου «νόμιμον δικαίωμα τῆς Τουρκίας», πὺν δὲν ὑπάρχει, οὔτε ἡ Τουρκία ἀμφισβητεῖ τὸ προβαλλόμενον ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα νόμιμον δικαίωμά της, τὸ βασιζόμενον ἐπὶ τῶν διεθνῶν συνθηκῶν εἰρήνης καὶ ἐνσωματώσεως τῆς Δωδεκανήσου (1947) ἐν συνδυασμῶ πρὸς τὴν Ἱταλοτουρκικὴν τοῦ 1932, ἀντιπαρερχομένη τὰς διεθνεῖς αὐτὰς συνθήκας, μετὰ τὸ ἐπιχείρημα μάλιστα διὰ τὴν χρονικῶς δευτέραν, αὐτὴν τοῦ 1947, ὅτι δὲν τὴν δεσμεύει, διότι δὲν ἦτο συμβαλλομένη καὶ ἡ ἰδία εἰς αὐτήν. Τοιοῦτοτρόπως ὅμως, ὅπως ἐτόνισα καὶ μετὰ δημοσίαν δήλωσίν μου τῆς 12ης Ἀπριλίου ἐ.ἔ., χωρὶς ἐπίγνωσιν ἀπεδέχθημεν τὴν ἀμφισβήτησιν ἀπὸ τὴν Τουρκίαν τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας ἐπὶ ὀλοκλήρου, λόγῳ τῆς ταυτότητος τῶν τίτλων μας, τοῦ Δωδεκανησιακοῦ νησιωτικοῦ συμπλέγματος !

Δ'.

Ὡς ἐπώδὸς ἐπισήμων ἀστόχων ἐνεργημάτων καὶ χειρισμῶν ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων *φέρεται συνήθως, ὅτι πιεζόμεθα ἀσφυκτικῶς ἀπὸ ὅλους, ἰδίως τοὺς δῆθεν φίλους, τοὺς δῆθεν συμμάχους, τοὺς δῆθεν ἐταίρους μας, ὅτι ἢ Ἑλλάς εὐρίσκεται τώρα εἰς δυσχερεστάτην θέσιν, μὴ δυναμένη νὰ ἀντιδράσῃ ἀποτελεσματικῶς*. Ἐξαπολύονται μάλιστα, ὡς ὁμολογία αὐτοενοχῆς, καὶ ἀραιὰ διὰ τὴν μέχρι τοῦδε τηρηθεῖσαν, καίτοι θρηνητικῶς καὶ ὄχι ὑπερηφάνως, ἀρνητικὴν πρὸς τὰς ἐπιθυμίας τῶν καλοθελητῶν μας ἑξωτερικὴν μας πολιτικὴν, δηλαδὴ διότι ... *καθυστεροῦμεν εἰς τὴν εὐθειᾶν συνθηκολόγησιν!*

Ἄλλὰ, ὄλβιος ὅστις τῆς Ἱστορίας ἔσχε μάθησιν! Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ὑπομνησθῆ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ἢ στοιχειώδης ἀλήθεια, ὅτι **ὑπῆρξαν καὶ κατὰ πολὺ δυσμενέστεραι τῆς σημερινῆς περιστάσεις διὰ τὴν Πατρίδα μας**, ἀκόμη καὶ σχετικῶς προσφάτως, τὰς ὁποίας ὅμως **διήλθομεν ὑπερηφάνως, χωρὶς νὰ ὑποστῶμεν τὴν ἀτίμωσιν τῆς συνθηκολογήσεως!** Δὲν χρειάζεται νὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν κατάφορτον δόξης Ἱστορίαν μας χιλιετηρίδων. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν τὸ **1940**, τοῦ ὁποίου μαχηταὶ ἐπιζοῦν μεταξύ μας. Τὸ **ΟΧΙ** τοῦ ἡγέτου τοῦ **Ἰωάννου Μεταξᾶ**, τὸ ὁποῖον ἐνεστερνίσθη σύσσωμος ὁ Ἑλληνικὸς λαός, παρὰ τὴν πρὸς τὸ δικτατορικὸν καθεστῶς ἀπαρέσκειάν του, ἦτο **κάθε ἄλλο παρὰ ρεαλιστικὸν ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῶν σημερινῶν συνθηκολόγων**. Ἄλλὰ καὶ ἀκολουθῶς, μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Γερμανῶν καὶ ἐνῶ εὐρισκόμεθα ὑπὸ **τριπλῆν, γερμανο-ἰταλο-βουλγαρικὴν, κατοχὴν**, σύμμαχοι καὶ φίλοι μᾶς ἔπληττον, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ τώρα. Κατὰ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ **Ἐμμανουὴλ Τσουδεροῦ** εἰς τὸ βιβλίον του «**Διπλωματικὰ παρασκῆνια**» (Ἀετός, 1950), ἀντὶ εὐγνωμοσύνης οἱ **Ἕλληες**, καίτοι ἐν πολέμῳ εἴμεθα οἱ μόνοι ἐν Εὐρώπῃ σύμμαχοί των, **βυρσοδομοῦσαν εἰς βάρους μας**, σχεδιάζοντες μὲ τοὺς **Τούρκους** μὲν τὴν παραχώρησιν εἰς αὐτοὺς τῶν νήσων μας τοῦ Αἰγαίου, μὲ τὰς ὀργανώσεις δὲ τῶν **Βουλγάρων κομιτατζήδων** εἰς τὴν Σόφιαν τὴν αὐτονομίαν τῆς Μακεδονίας, προκειμένου νὰ παρασύρουν Τουρκίαν καὶ Βουλγαρίαν παρὰ τὸ πλευρόν των. Ἐνῶ, κατὰ τὰς ἰδίας ἀποκαλύψεις, καὶ οἱ ὄψιμοι, μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἑλλάδος, σύμμαχοί μας **Σοβιετικοὶ τῷ 1942** **ραδιουργοῦσαν ἐπίσης εἰς βάρους μας**, προτείνοντες καὶ αὐτοί, ὁ ἴδιος ὁ **Στάλιν** ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν **Ἦντεν**, τότε Ἐπικεφαλὴν Ἑξωτερικῶν τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, καὶ ὁ **Ρῶσος πρέσβυς** εἰς τὴν Ἄγκυραν πρὸς τὸν **Τούρκον Πρωθυπουργόν**, τὴν ἐπέκτασιν τῆς Τουρκίας ἐπὶ τῶν νήσων μας τοῦ Αἰγαίου! (αὐτόθι, σελ. 79 ἐπ., 87 ἐπ., 202). Ὅμως ἢ τότε Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, καίτοι ἢ Ἑλλάς κατάμονος καὶ ὑπὸ ἐχθρικὴν κατοχὴν καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐν ὅπλοις συμμάχων τῆς πληττομένης, δὲν ἐλύγισε, ἀλλ' ἀντέδρασεν ἀποφασιστικῶς καὶ ἀπέτρεψε τὴν ἐπιβουλήν τελεσφόρως.

Δέν εἶναι λοιπόν αἱ σημεριναὶ περιστάσεις τόσοσν δυσμενεῖς ...

Ὁ ἱστορικὸς τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως **Ἰούλιος Μισελέ (Jules Michelet)** εὐστοχώτατα ἐτόνισεν, ὅτι «ὅποιοσ θελήσει νὰ ἀρκεσθῆ εἰς τὸ παρόν, εἰς τὸ τωρινόν, δέν θὰ ἐννοήσῃ τὸ τωρινόν» ("Celui qui voudra s' en tenir au présent, à l' actuel, ne comprendra pas l' actuel"). Ὁ δὲ κλασσικὸς **Ἰωάννης Μπωντὲν (Jean Bodin)** ἐξῆρεν, ὅτι «ἡ κυρία χρησιμότης τῆς Ἱστορίας εἶναι νὰ ὑπηρετῆ τὴν πολιτικὴν» ("la principale utilité de l' Histoire est de servir à la politique"). Εὐλόγως, ἐπομένως, ἐφ' ὅσον ὁ λόγος γίνεται περὶ τοῦ τρόπου ἀσκήσεως δεόντως τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς, ἀνάγομαι εἰς φωτεινὰ ἱστορικὰ προηγούμενα προσωπικῆς στάσεως ἐνώπιον τρομακτικῆς θυέλλης παναξίου, ἀληθοῦς Ἑλληνοσ, Ἡγέτου.

Ὁ **Ἐλευθέριος Βενιζέλοσ**, ἐντεταλμένος τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1922 πρὸς «διεξαγωγὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητήματοσ», ἀντιπροσωπεύων τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ δραματικὰσ συνθήκασ, εὐθύσ μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, προκειμένου νὰ σώσῃ τὴν Ἀνατολικὴν θράκην μετέβη εἰς τὸν φιλότουρκον γάλλον Πρωθυπουργὸν **Ραϋμόνδον Πουανκαρέ (Raymond Poincaré)**. Κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιχειρηματολογίας του, ὁ γάλλοσ Πρωθυπουργὸσ δισ τὸν διέκοψε, ὑποδειξασ, νὰ μὴ λησμονῆ, ὅτι «ἡ Ἑλλάσ ἐπρόδωσε τὴν Γαλλίαν» ! Ὅποτε ὁ **Βενιζέλοσ** παγερώτατα ἀνταπήντησεν ἐπὶ λέξει : «Δέν ἐπρόδωσεν ἡ Ἑλλάσ τὴν Γαλλίαν, Κύριε Πρόεδρε. Ἀκριβῶσ τὸ ἀντίθετον συνέβη. Ἡ Γαλλία ἐπρόδωσε τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ προδοσία αὐτὴ θὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Ἱστορίαν πρὸσ αἰωνίαν καταισχύνῃ τῆσ χώρασ σασ. Χαίρετε». Καὶ ἀπῆλθε (ἀφήγησισ αὐτόπτου πρέσβεωσ Πέτρου Μεταξᾶ, βλέπε Ἀλέξη ΚΥΡΟΥ, Ὅνειρα καὶ πραγματικότησ, 1972, σελ. 74 ὑποσημ.1).- Ὁ αὐτόσ **Ἐλευθέριος Βενιζέλοσ** ἀπεστάλη ἀπὸ τὴν τότε Κυβέρνησιν **Ἀνδρέου Μιχαλακοπούλου** ὡσ ἀντιπρόσωποσ τῆσ Ἑλλάδοσ εἰς τὴν Γενεύην, προκειμένου νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀκύρωσιν ἀπὸ τὸ Συμβούλιον τῆσ Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν τοῦ πρωτοκόλλου τῆσ 29ῆσ Σεπτεμβρίου 1924 μετὰξὺ Νικολάου Πολίτου, ἑλληνοσ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ Χρήστοσ Καλφῶφ, βουλγάρου Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, μὲ τὸ ὅποιον ἡ Ἑλλάσ ἀφρόνως ἀνεγνώριζε τὴν ὑπαρξιν βουλγαρικῆσ μειονότητοσ εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ τὸ ὅποιον ἦτο ἀμέσουσ ἰσχύοσ, διότι εἶχε παραλείψει ὁ Πολίτησ, νὰ προσθέσῃ πρὸ τῆσ ὑπογραφῆσ του τὰσ λέξεισ *ad referendum*. Καὶ ἐπέτυχε τὴν ἀκύρωσιν μὲ ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῆσ 14ῆσ Μαρτίου 1925, κατόπιν σθεναρωτάτησ ὑποστηρίξεωσ τῶν ἐλληνικῶν θέσεων. Ὅπωσ δ' ἀφηγήθη ὁ αὐτόπτησ πρέσβυσ Ἀθανάσιοσ Ἀγνίδησ, ὁ **Βενιζέλοσ** ἐξεβίασε τότε τὴν νίκην ἐντόσ δυσμενεστάτου διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐναντί του κλίματοσ, παρὰ τὴν

ἀντίθεσιν τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἰταλίας Βίκτωρος *Scialoja* καὶ τὰς φορτικωτάτας προσπαθείας τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, Μεγάλης Βρεταννίας *Austen Chamberlain* καὶ Γαλλίας Ἀριστείδου *Briand*, ὅπως τὸν μεταπείσουν· ἔγινε δὲ καὶ βιαιότατον ἐπεισόδιον μεταξὺ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ καὶ τοῦ Βενιζέλου, τὸν ὁποῖον ἀσθενοῦντα εἶχεν ἐπισκεφθῆ ὁ Μπριὰν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου διέμενε, κατὰ τὸ ὁποῖον μάλιστα ὁ Βενιζέλος ἐλιποθύμησε (βλέπε Σπυρίδωνος ΜΑΡΚΕΖΙΝΗ, Πολιτικὴ Ἱστορία τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος, Σειρὰ Β', Σύγχρονος Ἑλλάς, τόμος Γ', Πάπυρος 1978, σελ. 39 ἐπ., ἰδίᾳ σελ. 44).

Εὐθεῖα γλῶσσα καὶ ἐν ἀνάγκῃ κατὰ μέτωπον σύγκρουσις, καὶ μετὰ Μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν, ὅταν περὶ ἀμύνης τῶν ἐθνικῶν μας δικαίων πρόκειται, ἰδοὺ τί ἐπιβάλλει καὶ σήμερον, εἰς τὸ κατώφλιον ἐθνικοῦ ὀλέθρου, ἢ ἱστορικῶς κατωχυρωμένη ἐθνικὴ μας τιμὴ καὶ ἀξιοπρέπεια. Τὰ ἀφθονοῦντα παραδείγματα τῆς ἐθνικῆς μας Ἱστορίας, μὲ τὴν πλήρη ἀποδυνάμωσιν κάθε πρὸς ἀντίθετον κατεύθυνσιν σκεπτικισμοῦ, ἃς ἐμπνεύσουν καὶ τοὺς σημερινοὺς ὑπευθύνους ταγούς μας.

Γένοιτο !